

Synoda o synodalitě – plzeňská diecéze

Farnost (nepovinné): Jesenice

Moderátor: J. Hurtová

Zapisovatel: D. Váhala

Kontakt (mail/tel. – nepovinné):

Základní otázka/název rozvíjející oblasti: **Ujmout se slova**

Komunikace ve farnosti je dobrá, lidé snad nemají žádné zábrany mluvit o čemkoliv. Co se týče komunikace směrem ven, zaznívá názor, že dobré věci by měly být prezentovány jako inspirace.

Někteří jednotliví farníci v různé věkové struktuře dělají věci dobré, přesto že je jim někdy zatěžko se zcela identifikovat s církví jako institucí. Jinak řečeno nemusí se každé udělané dobro hned strkat pod stříšku farní akce. Dále konstatujeme, že jsou farníci, kteří nemají odvahu se nějak osobně projevat ve farnosti míněno v rámci nedělní bohoslužby, tedy setkání pléna farnosti.

Zaznívá názor, že někdy není nasloucháno názorům farníků mezi sebou ani ze strany duchovní správy. Ani nabídky pomoci někdy nejsou vyslyšeny. Je však možné, že výše popsané nedorozumění jsou jen střetem názorů, které se někdy mohou stát cestou k řešení a dohodě, někdy ale i ne. A to samo o sobě přeci nemusí být jen špatně.

Máme někdy strach něco říci, abychom druhého neurazili nebo nezranili, když se nevyjádříme dobře.

Existuje ale přece přirozená rozdílnost mezi lidmi, která je někdy velká a hluboká, a to přece také není jen špatně.

Komunikace směrem ven přináší otázku, zda zveřejňovat všechno, nebo jen něco, zda psát do obecních zpravodajů a kdo to má dělat, jestli duchovní, nebo někdo jiný. Vše míněno na měřítku miniaturní farnosti, kterou jsme.

Není třeba se chlubit, ale věci objasňovat a informovat

Pozitivně kvitujeme aktuální situaci v komunikaci ohledně pomoci Ukrajině s farností i městem.

Jsou tací, kteří by se chtěli scházet a věci probírat i mimo bohoslužbu. Je ale také fakt, že někdo se naopak nechce scházet a je potřeba s tím počítat hlavně v tom nepatrném množství lidí v kostele. Celkově to není tak hrozné, když to vlastně takto lze nahlas pojmenovat, i když je to problém.

Malé společenství má to specifikum, že se v něm nikdo neschová. Zároveň prakticky nelze vytvářet názorové skupiny, ani jiné další přirozené skupinky. Je také velmi těžké tento požadavek přenést na vyšší úroveň, tedy tam, kde se zase nepoznáváme přirozeně lidsky. V takovém malém společenství vznikají tedy názorové rozdíly téměř všemi směry. Nezdá se, že by však vždy nutně muselo toto být špatně, může to také být vzájemným obohacením. Musíme ale druhého slyšet a musíme svoje stanovisko umět říci srozumitelně. Srozumitelně musíme komunikovat i vně kostelního společenství, především proto, abychom druhé inspirovali tím, co se nám daří dělat dobře.